

Prima instanță: Judecătoria Edineț (sediul central), (jud. M. Iftodi)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. I. Secrieru, Iu. Cotruță, V. Mihaila)

ÎN C H E I E R E

21 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Verstiuc Nina,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Verstiuc Nina
împotriva lui Tarchokov Arsen, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și
Protecția Familiei Edineț cu privire la decăderea din drepturile părintești,
împotriva deciziei din 02 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost
respins apelul declarat de către Verstiuc Nina și menținută hotărârea din 22
noiembrie 2019 a Judecătoriei Edineț (sediul central),

c o n s t a t ă :

La 20 iunie 2019, Verstiuc Nina a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Tarchokov Arsen, intervenient accesoriu DASPF Edineț cu privire la
decăderea din drepturile părintești în privința copilului minor XXXX.

În motivarea cererii reclamanta a indicat că, la 22 ianuarie 2016, a înregistrat
căsătoria cu pârâtul Tarchokov Arsen, oficiată de OSC Troițk, or. Moscova,
transcrisă de OSC Edineț prin actul nr.49-T din 10 decembrie 2016. Ca rezultat al
conviețuirii comune, la XXXX, s-a născut fiul XXXX, fapt confirmat prin certificatul
de naștere înregistrat la XXXX sub numărul 224 la OSC Edineț.

La sfârșitul lunii decembrie 2016 familia s-a destrămat din vina pârâtului, care
a abandonat familia și a plecat la baștină sa din XXXX, Federația Rusă. Din
momentul plecării pârâtului din Republica Moldova și până la depunerea acțiunii în
instanță, Tarchokov Arsen nu a contribuit material la întreținerea copilului comun.
Rareori comunică prin rețele de socializare și de fiecare dată îi declară că, nu o va
ajuta material pentru întreținerea copilului, deoarece urmează să se descurce de una
singura, dânsul având copii și de la prima căsătorie.

Reclamanta a mai indicat că, din momentul plecării pârâtului din familie, ultimul nu a trimis nici o felicitare pe numele copilului, nici haine, încălțăminte sau cel puțin o jucărie. Astfel pârâtul s-a retras de la întreținerea materială a copilului, nemaivorbind de participarea lui la educația, îngrijirea și protecția acestuia.

La acest capitolul nu există o hotărâre judecătorească și nici un titlu executoriu privind încasarea pensiei de întreținere a copilului XXXX, însă acest fapt nu-l eliberează pe pârât de la exercitarea obligațiilor părintești prevăzute în art.58 și 74 Codului familiei, în care este expres prevăzut că părinții sunt obligați să-și întrețină copiii minori.

Conform anchetei sociale din 23 mai 2019, efectuată de angajații Direcției Asistența Socială și Protecția Familiei Edineț, se constată că reclamanta dispune de condiții bune de trai, are locuință cu trei odăi în care locuiește cu copilul și bunica sa, Verstiuc XXXX, având un venit lunar de XXXX lei.

În instanță reclamanta a solicitat să fie decăzut din drepturile părintești pârâtul Tarchokov Arsen în privința fiului XXXX, născut la XXXX.

Prin hotărârea din 22 noiembrie 2019 a Judecătoriei Edineț (sediul central) acțiunea înaintată de Verstiuc Nina a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 02 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către Verstiuc Nina și menținută hotărârea din 22 noiembrie 2019 a Judecătoriei Edineț (sediul central).

Pentru a decide astfel instanțele ierarhic inferioare au reținut că, pentru decăderea din drepturile părintești pe motivul eschivării de la plata pensiei de întreținere este necesară existența unor probe concludente și pertinente care ar demonstra cu certitudine că părintele (părinții) se eschivează cu rea credință, inclusiv cu viclenie, de la plata pensiei de întreținere. Decăderea din drepturile părintești constituie o sancțiune care poate fi aplicată de către instanța de judecată față de părinții, care din culpa gravă, nu-și îndeplinesc obligațiunile față de copil sau fac abuz de drepturile lor părintești.

Neexercitarea corespunzătoare a drepturilor părintești trebuie să aibă o anumită gravitate pentru a atrage sancțiunea decăderii, astfel că nu orice atitudine sau comportament necorespunzător al părinților conduce la decăderea din drepturile părintești.

La 16 iulie 2020 (prin oficiul poștal), Verstiuc Nina a declarat recurs împotriva deciziei din 02 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă în modul formulat.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel la pronunțarea deciziei a interpretat eronat legea.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 02

iunie 2020 și comunicată participanților la proces la 17 iunie 2020 (f. d. 91, 92, 93), iar recursul a fost declarat la 16 iulie 2020. Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 02 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Verstiuc Nina, inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Verstiuc Nina nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind

necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Verstiuc Nina.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Verstiuc Nina.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru